

A PÁTRIÁRKA.

A Halál jütyürészett mint a részeg :
atyám utána ment. Széthullt a fészek.
Anyám hozzám jött. Ide jár fia,
lánya s nyáron szűk a plébánia.

Jönnek férjestül, szekeres-nyergestül,
pulyástül ! Ó a háznép el nem restül !
A ház olyan, mint Noénál a bárka
s apám helyett én lettem pátriárka.

Mint Bibliában százados parasztok :
komolyság-kócból nagy szakállt ragasztok,
szakállam csókolgatja köldököm,
mint házeresz, olyan szemöldököm.

Sokaknak lettem én a papjuk, apjuk,
lélek-ruhának szövök színes gyapját :
a nyájaim égen-földön legelnek,
az álmaim szívek réjtjén delelnek.

Anyám fent ül, én lent az asztalvégen,
köröttem gyermekraj, sok víg cselédem,
sok apró száj szól, sok csöpp szív dörömből,
sosem elég a tréfából, örömből.

Tekintély! (mondom) ezen áll az állam !
de leszaggatják komolyság-szakállam
s úgy ülök én is, piros-pozsgás arccal,
nagyképűséget kifütyülő daccal.

S bohóccá lesz a gyermek-pátriárka,
kiönt a jókedv, árvíz, reng a bárka,
nővéreim rosszalják, anyám korhol :
te rontod őket a szabadság-borból.

Kirohanunk labdázni, fára mászni,
fagyaltozni, vagy úszni, madarászni,
ámulni hangyán, vagy ha egy szű percen,
vagy jót kacagni fintoron, bukfcencen.

— De éjjel hozzám jő egy öreg ember
glóriás fejjel, megdicsőült szemmel,
szíve csengője csilingel nyakán,
mosolyog és megcsókol az apám.

Mécs László.